

ЖЕЛЪЗНИТЪ ОБУЩА

(Продължение отъ първа страница)

Въ градината имало единъ розъ храстъ. Донъ Луизъ се на въз, за да откъсне една роза.

— Коя отъ трите сестри искашъ за жена? — промълвила розата.

— Тази, която ме доведе тукъ, и която ми помогна още отъ първия денъ.

— Добре, тогава, за да не се разсърдя тъ другитъ ми сестри и, за да не подозре нищо баща ми, помоли го да си изберешъ една отъ настъ, безъ да ни гледашъ.

— Но какъ ще позная тази, която обичамъ?

— Спомни си, че по твоя вина Бланкафлора изгуби крайчата на малкия си пръст.

Донъ Луизъ помислилъ малко и отишъ при маркизъ Сънцето.

— Азъ си отивамъ, — казаль му той, — но преди да заминя искашъ да те помоля за една милостъ: дай ми за жена една отъ твоите дъщери.

— Коя? — попиталъ недовърчиво маркизътъ.

— Която и да е, за мене нѣма значение, понеже не ги познавамъ. Но, за да не оскърбя никакъ съ моя изборъ, позволи ми да ги избера по следния начинъ. Нека се наредятъ и трите задължения: една завеса и всѣка да пробие по една малка дупка на завесата, презъ лоято да покаже малкото си пръстче. По този начинъ ще избера своята годеница, безъ да видя лицето ѝ.

Маркизътъ се съгласилъ. Три тъ девойки се наредили задължения: една завеса, пробили по една дупка, и подали презъ нея малкото си пръстче.

Донъ Луизъ веднага позналъ пръстчето на Бланкафлора, което било по-късно отъ другите. И по този начинъ избралъ тази, която обичалъ.

Дъщеритъ на маркиза не оставали доволни отъ това, че донъ Луизъ избралъ най-малката имъ сестра. Тъ разказали на баща си какъ Бланкафлора единъ денъ загубила перата си и какъ отъ тогава непрекъснато помогала на донъ Луизъ съ своите съвети.

Бланкафлора чула това и решила да бѣга съ годеника си.

— Да се спасявамъ колкото се може по-скоро, — казала му тя. — Баща ми ще ме накаже, а тебе — ще убие. Иди веднага въ конюшната и отвържи стария, бѣлъ конь, който е вързанъ на яслата, и ме намѣри до страничната врата на замъка.

Донъ Луизъ се завтърна до конюшната, но бѣлиятъ конь не му се понравилъ; той билъ старъ и мършавъ. Тогава той отвър-

ти дамъ облекчение, казахъ му азъ.

И взехъ стъкленицата съ настоката.

— Тоте ленъ паскеръ? Ти лѣкаръ ли си? попита той.

— Да, отвърнахъ азъ, за да му вдъхна довърие.

— Какво е това?

— Лѣкаръ, който ще успокои болката ти.

— Хубаво ли е?

— То не се пие. Ще ти сложа отъ него на главата.

— Дай да помириша.

Азъ постъпихъ неблагоразумно, та задоволихъ желанието му, като поставихъ подъ носа му отпущената стъкленица. Той подуши миризмата на спиртъ съ видимо удоволствие и каза съ цъвало лице:

— Господине, по-добре дай да изпия този църъ. Така ще оздравя по-бързо, отколкото ако го сложишъ на главата ми.

Азъ дръпнахъ стъкленицата и пригответихъ компресъ отъ стара лѣгна дреха.

— Атже (тате), какъ падна въ пукнатината? попита младиятъ Ненте, чийто въпросъ дойде на помощъ на общото любопитство.

Следъ като помълча, стариятъ лапландецъ отговори:

— Не ме питайте. По-късно ще научите всичко.

Трѣбваше да се примиримъ, макаръ че азъ не бѣхъ въ състояние да разбера защо той отъ каза да ни отговори да единъ въпросъ, който ние имахме пълно право да му зададемъ, защото бѣхме го спасили.

Отъ своя страна сега той бѣше жаденъ да научи какъ бѣ завършило преследването на мечката и какъ се е случило, та му сме отишли на помощь. Той изслуша разказа ни и още щомъ научи, че червата се пекатъ въ гър-

зълъ единъ другъ конь, младъ, здравъ и силенъ, и излѣзвъ изъ проклетия замъкъ. Годеницата му го чакала съ две торби, които премътнала презъ седлото: въ едната имало злато, а въ другата били нѣйтъ пера.

— Нещастнико, — казала му тя, като видѣла коня. — Ти не ме послуша и това може да ни костува живота. Бѣлиятъ конь е хвърковатъ конь, който бѣга по-бърже отъ вѣтъра. Но все пакъ, да бѣгамъ съ този, защото нѣма време за губене.

Донъ Луизъ качилъ годеницата си на коня, мѣтналъ се на седлото и препустналъ къмъ далечната река, кѫдето сършвало могъществото на магъсника. Задъ тази река бѣгълци били вече вънъ отъ опасностъ.

Маркизътъ като чулъ тропота на черния конь помислилъ, че донъ Луизъ си отива самичъкъ. Но за да се увѣри, че Бланкафлора е още въ замъка, отишълъ и потропалъ на вратата на стаята.

— Бланкафлора тукъ ли си? — запиталъ той.

— Тукъ съмъ татко, — отговори омагъсаната рокля.

И магъсникъ се успокоилъ. Обаче, дветѣ му дъщери дошли също така и почукали на вратата:

— Бланкафлора, тукъ ли си?

— Да, тукъ съмъ сестрички, — отговорила магъсаната рокля.

— Отвори, искаме да те видимъ.

Никой не отговорилъ. Тогава девойките намѣрили въ замъка една връзка съ ключове и успѣли да отворятъ вратата. Бланкафлора не била въ стаята. Само върху леглото била сложена омагъсаната рокля.

— Бланкафлора, Бланкафлора, започнали да викатъ сестритъ.

— Тукъ съмъ, сестрички, — отговорила омагъсаната рокля.

Ядосани отъ хитростта на сестра си, дветѣ девойки веднага съобщили на баща си, че Бланкафлора избѣгала съ донъ Луизъ.

— Веднага да оседлятъ бѣлиятъ конь, — заповѣдалъ магъсникътъ. Скоро ще уловя тия нещастници.

Презъ това време Бланкафлора и донъ Луизъ преглъскали върху черния конь. Младото момиче отъ време на време тревожно се обръщало назадъ и най-после забелязало въ далечината облакъ прахъ.

— Ето го баща ми, казала тя. Карай, донъ Луизъ, иначе сме загубени.

Но коньтъ вече билъ уморенъ и не можелъ да препуска по-бърже, а бѣлиятъ конь на маркиза все повече и повече усилвалъ тичането си. Когато магъсникътъ

билъ вече на нѣколко крачки отъ бѣгълците, Бланкафлора свалила гребена отъ косите си, хвърлила го задъ себе си и му извикала:

— Превърни са на планина!

И гребенътъ въ мигъ се превърна въ планина, така висока, че скрила и сънцето.

Донъ Луизъ спрѣль за малко коня, за да си отдыхне, но Бланкафлора му извикала:

— Да бѣрзамъ, баща ми скоро ще ни настигне.

И наистина, магъсникътъ съ хвърковатия конь бѣрже преминалъ планината и скоро пакъ го явилъ задъ гърба на бѣгълците.

Тогава Бланкафлора свалила вола си, хвърлила го задъ себе си и извикала:

— Превърни се на облакъ и ни скрий!

И въ мигъ единъ гъстъ облакъ обгърна донъ Луизъ и годеницата му и ги скрилъ отъ погледа на магъсника.

Обаче, скоро следъ това се явилъ вѣтъръ, който пръсналъ облака и тѣ пакъ видѣли задъ себе си маркиза, който препускалъ върху бѣлия конь. А рѣката била още много далече.

Като стигнали до една гора, коньтъ на донъ Луизъ се спъналъ и падналъ. Тогава девойката промъвлила нѣкакви магъснически думи и въ мигъ уморението конь се превърна въ клонестъ отъръхъ, а двамата млади — на две малки птички, скрити въ клонето.

Въ това време маркизътъ миналъ и заминъ като стрела подъ отъръха бѣзъ да ги забележи. Следъ това се върналъ обратно: той загубилъ следите си и отчаянъ потеглилъ къмъ замъка си.

Като разбрали и се увѣрили, че магъсникътъ е вече далече, Бланкафлора и донъ Луизъ отново добили човѣшки си видъ, яхнали кони и препуснали. Като стигнали до рѣката, тѣ отново чули тропота на бѣлия конь, сега вече така близо задъ себе си, че младото момиче нѣмало време да употреби нѣкое огънъ своите магъснически.

Тогава тя заплакала и сълзите ѝ се превърнали на грамадна рѣка, която бѣлиятъ конь не можалъ да преплува.

— Ти се изпълзни, проклетнице, — извикалъ задъ нея магъсникътъ, — и обѣрналъ коня си назадъ.

Донъ Луизъ завѣлъ годеницата си въ къщи, кѫдето старата служи ги посрещнала съ голѣма радостъ.

Малко следъ това била отъ празнувана и сватбата. Бланкафлора скоро свикнала съ новия си животъ и никога не съзягвала за живота, който водѣла при баща си. Намѣталото отъ бѣлия конь и послужило за покриване люлката на младжата рожба, която имъ се родила.

Пътека

Довършеното отмъщение

Емиль имаше единъ папагалъ, когото обичаше много.

Той го бѣ дресиранъ. Когато птицата съглеждаше малкиятъ Емиль, тя отиваше къмъ него,

кацваше на рамото му и ядеше отъ ржката му.

Денемъ тя се разхождаше свободно изъ градината, а вечеръ се връщаше пакъ въ кафеза си.

Единъ денъ птицата се разходи по-надлѣчъ.

Презървали оградата на градината и

мина къмъ полето. Нѣколко момчета, които играеха

некоудало около, въсички забелязва

външната птица, почнала да

хвърлятъ камъчета срещу нея,

за да я хванатъ. Едно отъ

момчетата сполучи да счупи

крилото ѝ, и тя падна на земята.

Едуардъ, едно отъ момчетата

побързя да я хване, но

птицата го ухапа по ржката.

За да си отмъсти, той я хвър

ли въ водата и следъ малък

време успѣ да извлѣче Еду

ардъ изъ водата. После, безъ

чака благодарности, още

мокъръ, изтича къмъ дома си.

— Какво ти се е случило?

— Го попита майка ми, като

го видѣ цѣлъ измокренъ.

— Азъ си отмъстихъ на мо

неприятелъ Едуардъ, който уби

папагала ми, отговори Емиль

и разказалъ съмнителото си.

Половинъ чистъ по-късно зъ

нечътъ извести посещение.

Бѣ

ше Едуардъ, който идваше

</div